Прибігла раз Лисичка у садок;
Вподобавсь дуже їй привітненький куток —
І гарно погулять, і любо подивиться,
То тим, то сим там можна поживиться.
Глядить —
На тичках виноград висить,
Густесенько, аж тички нахиляє.
"От,— дума,— снідання смачне;
Усяка ягідка неначе привітає,
Неначе каже: їж мене".
Та от біда яка: відкіль вона не гляне,
Де не зопнеться — не достане;
Облизує роток —
Хоч би десяток ягідок.
— Бач,— каже,— люди як хитрують,
Неначе носом чують...-
А на вершечку поравсь Горобець:
Усюди він, проворний молодець,
Примазаться уміє на дурничку,-
На те вже вдавсь.
Побачив він Лисичку
І зараз обізвавсь:
— Здоровенька була, Лисичко!
Поласуй з нами, молодичко!
А виноград же то який!
У вашому гаю не виросте такий!.-
Лисичка думає: цвірінькало ти сучий,
Без тебе знаю я...— Ні,— каже,— нам не йде,
Кислючий-прекислючий —
Оскома нападе! —
Розсердилась вона і подалась додому,
Жалкуючи, що бігла по-дурному.

Так завидющий чоловік
На брехні верне свій язик;
Чого не втне чи не достане —
Усе погане.
1892.